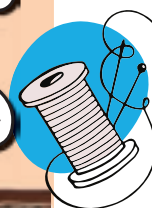

۲ خواهر هنرمند محله پورسینا با مشاغل خانگی روی پای خودشان ایستاده‌اند

مهارتی برای درآمدزایی

عکس: زینب رسول کارگر/شهرآرا

نیکو عقیده بیشتر صاحبان مشاغل خانگی محلات کم‌برخوردار منطقه ۶ زنان هستند. خانه برای آن‌ها تبدیل به میدانی برای کسب معاش از راه حرفه و هنر شده است. بادست خالی می‌جنگند تا به درآمدی اندک برسند و کمک حال خانواده باشند. مهارت‌های مختلف را کسب می‌کنند تا با سرمایه‌ای اندک، کارشان را شروع کنند و زندگی را پیش ببرند. بسیاری از این بانوان سخت‌کوش هنرمند، ساکن محله پورسینا هستند. دست به خلق چیزهای تازه می‌زنند و روز به روز در هنرشان پیشرفت می‌کنند. مرضیه و معصومه اسماعیلی دو خواهر هنرمند ساکن این محله هستند. معصومه به تازگی ساخت زیورآلات را یاد گرفته، در چند بازارچه و نمایشگاه شرکت کرده و فروش خوبی هم داشته است. مرضیه نیز به همراه همسرش پوشاک تولید می‌کند و حرفه خیاطی را در پیش گرفته و آرزوهای بسیاری برای شغلش در سر دارد.

یادگیری یک مهارت جدید

خیابان‌های پورسینا و شهید خوش‌سیمارا بیشتر تولیدکنندگان شهر می‌شناسند و برای نیروی کار آرزایی که وجود دارد، به اینجا می‌آیند. زنان محله هم به همین واسطه هنرهای گوناگون را یاد گرفته‌اند. عده‌ای حالا با فروشندگان و صاحبان مشاغل کار می‌کنند، برخی هم به استقلالی نسبی رسیده‌اند، راهشان را جدا کرده و کسب و کار خود را راه‌انداخته‌اند. معصومه اسماعیلی یکی از زنان هنرمند این محله و متولد سال ۶۱ است. سال گذشته به فکر یاد گرفتن یک مهارت جدید افتاد. او از طریق یکی از دوستانش از

امید ما را سرپا نگه داشته است

مرضیه فقط یک سال از معصومه کوچک‌تر است. ازدواج کرده و سال هاست که به همراه همسرش حرفه خیاطی را در پیش گرفته است. او هم داستان خودش را تعریف می‌کند. بعد از تمام شدن مدرسه به دنبال کار رفت. در یکی از صفحات روزنامه، اطلاعاتی بزرگاری کلاس آموزش چرخ‌کاری و خیاطی را خواند و همان‌جا تماس گرفت و ثبت‌نام کرد. میان دوزی و سردوزی را آنجا یاد گرفت.

هوای هم‌رادریم

مرضیه و معصومه هنر و مهارت‌هایشان را به یکدیگر هم‌آموزش می‌دهند. مرضیه حالا چیزهایی از ساخت گل سرمی‌داند، معصومه هم تا حدودی خیاطی را یاد گرفته است. اگر هر کدام در بازارچه و نمایشگاهی شرکت کنند، محصولات دیگری را هم برای فروش می‌برند. این رسمی است که بین زنان این محله رواج دارد. مرضیه می‌گوید: به‌تک‌تک این خانه‌ها که بروید، زنانی را می‌بینید که هر کدام هنری دارند. یکی چرم‌دوز است، یکی فرش می‌بافد، یکی خیاطی می‌کند و... زنان این محله یاد گرفته‌اند که چطور گلیم خودشان را از آب بیرون بکشند و روی پای خودشان بایستند. معصومه ادامه حرف خواهرش را می‌گیرد و می‌گوید: ما این مهارت‌ها را به هم یاد می‌دهیم و هوای یکدیگر را داریم. همه اینجا مثل خواهر هستیم و هر طور که بتوانیم از هم حمایت می‌کنیم.

را که ساخته است. نشانمان می‌دهد. نخ، مهره و دیگر ابزار را از کلی فروش‌های شهر تهیه کرده و بعد هم مشغول کار شده است. در همان کلاس‌ها هم مورد تشویق مربی هافزار گرفته و انگیزه‌اش چندبرابر شده است. ساخت دستبند را که یاد گرفته، به دنبال یادگیری ساخت گیره، گل سرو... هم رفت. معصومه حالا صفحه شخصی خودش را برای فروش محصولاتش دارد. او در چند نمایشگاه و بازارچه هم شرکت کرده و فروش خوبی داشته است.

خودش خریده است؛ از صاحب کارها سفارش می‌گیرد و در خانه لباس می‌دوزد. همسرش هم در کارگاه برادرش کار می‌کند. گاهی به کمک همسرش هم می‌رود و سفارش‌های او را نیز آماده می‌کند. اما هر دو یک هدف و آرزوی مشخص دارند. دلشان می‌خواهد که یک روز کارگاه خودشان را داشته باشند. اما فعلا سرمایه کافی ندارند؛ هر چه تلاش می‌کنیم و می‌دویم، به جایی نمی‌رسیم. اما امید ما را سرپا نگه داشته است.

